

WESTAKAMP '94

*Wij zijn de Westa's, tenenenene,
Op zomerka'amp,
O, o, o, o, o, o, oho Westa's,
Waar 's je zaklamp.*

Zaterdag en zondag...

Voor de leiding begon het kamp al zaterdagavond, aangezien hun fietsen al naar Zeist waren en zij dus niet meer naar huis konden. Ze regelden de laatste dingen, verzamelden de laatste spullen en zaaiden de eerste paniek.

Zondagochtend sprongen wij vrolijk, maar al heel wat minder fris uit ons bed en werden meteen met ons neus op het naderend kamp geduwd, aangezien uit een slaapzak springen knap lastig is.

Eindelijk kwamen de eerste kinderen en konden we vertrekken naar Zeist.

Toen de ouders nog maar net weg waren werden we al flink in het warretje gebracht. De klok twee uur terug zetten, wie verzint dat nou? 's Middags deden we een verkenningstocht. Het was heel duidelijk dat de leiding van de

Welpen en Esta's nog erg aan elkaar moest wennen, ze begrepen elkaar niet echt goed, maar uiteindelijk kwamen we dan toch bij de Stuijtheuvel aan, waar we een spel deden. Opeens zagen we iemand in de bosjes liggen slapen. Het bleek Dagda te zijn, een Kelt uit de vierde dimensie, een burchtgraaf van het volk van Dagda. Hij had een ketel moeten bewaren en een harp. Hij was echter de vorige avond doorgezakt en nu was z'n harp weg. Misschien hadden de Fomoriërs hem wel gestolen. Hij ging gauw weg om de andere burchtgraven te waar- schuwen en liet ons volledig in het warretje achter.

*Wij zagen Dagda, tenenenene,
Die dronkela'ap,
O, o, o, o, o, o, oho Dagda,
Waar is z'n harp.*

We gingen terug naar het kamp- huisje om te eten, dat had de leiding gelukkig wel goed begrepen: Junkada, volgens het recept van Marcha's oma.

Maandag...

Nadat we nog wat gesmokkeld en geslapen hadden was het opeens maandag en gingen we bootjes knutselen. Het was heel leuk en we zij er bijna de hele ochtend mee bezig geweest, tot er een heel vreemd mannetje voorbij kwam. Hij had een lange witte puntmuts, een bochel en liep een beetje te

snuffelen. Opeens gooide hij een steen en bleek heel hard te kunnen lopen, want hij verdween heel snel, alsof van de aardbodem verdwenen. Toen we keken zagen we dat er aan de steen een kaartje zat. Het was nogal ingewikkeld. Toen we het kaartje nog eens goed bekeken, bedachten we dat het best weleens de vier meertjes konden zijn, die bij ons in de buurt lagen. Dus we gingen op zoek naar de ingrediënten voor de toverdrank. Toen we dat gedaan hadden, ook al vonden we er maar drie, gingen we weer terug naar ons kamphuisje, het keurige gemeentemeertje volledig omgewoeld, de schildpadden (echte) verschrikt en de buurtbewoners volledig geschokt en verward achterlatend. Maar goed dat de Grote Boze Achterbuurman dit niet gezien had.

Teruggekomen was het tijd voor de onvermijdelijke douche en tekencontrole onder het onverbid-

delijke oog van Martin en Evelien. Na het eten en nog wat van dat soort dingen moesten we kaarten schrijven en eindelijk was het dan tijd om de druïde te roepen. Maar alweer begreep de leiding elkaar niet en we verdwaalden. Gelukkig niet zo heel erg en we kwamen al gauw op de goede plek aan. Toen we hout gingen sprokkelen voor het illegale vuurtje bij het meer-tje vonden we het Zwaard van het Zuiden. We werden er stil van. Inmiddels was het pikdonker geworden en muisstil zaten we rond het vuur. We schrokken dan ook heel erg toen Jeroen een foto maakte met flits. De toverspreuk: "Gamela game la game-la". En jawel, in de verte kwam de druïde aanlopen. Hij vertelde ons het één en ander en bewaarde de ketel en het zwaard voor ons. Toen moesten we alweer slapen en langzaamaan werd het die nacht dinsdag.

Dinsdag...

Dinsdag gingen we naar het Henschotermeer waar we hebben gezwommen, gestoeid, gezandhapt en oudhollandse Christjes aten. Dat was trouwens erg gezellig, Marco (die voor deze gelegenheid speciaal een dagje was gekomen) en Claudius in een grote zandkuil en verder iedereen eromheen. Daarna hebben we nog gezwommen, gevaren (je weet wel, met

die bootjes) enzovoort. We waren Dagda bijna vergeten, tot we weer terugkwamen bij het kamphuisje.... Daar vonden we tot onze grote schrik de kookstaf en de leiding die eerder was teruggegaan, in een diepe slaap. Nee, ze waren niet gewoon lui, dit was een typische toverslaap, de Fomoriërs hadden de harp dus inderdaad. De rest van de dag liepen we dan ook met plastic bekertjes op onze oren die ons zouden beschermen tegen de betovering van de harp. Na het eten gingen we weer onder de douche onder het toezicht van de zo mogelijk nog onverbiddelijker ogen van Claudius en Monique. En geloof me, dat alles valt niet mee met zo'n bekertje op de oren. Omdat we best wel moe waren gingen we na een spelletje Pictionary in onze Lappenmandjes. Veel geslapen hebben we die nacht echter niet, omdat er opeens heel hard op de deur werd gebonsd..... We waren vreselijk geschrokken. Toen we eenmaal buiten waren, zagen we in de verte af en toe een lichtje boven de heuvels tevoorschijn komen en door de duistere nacht volgden we het dwaallicht naar de onderwereld, waar de Druïde der Duistere Machten ons opwachtte.

Woensdag...

Woensdagochtend zagen we op de schilderijen, die toen we ze van de druïde kregen nog helemaal leeg waren, opeens dat Dagda gevangen zat bij de Grote Eik. We gingen daar natuurlijk onmiddellijk naartoe, ondanks het geklaag van sommige Westa's dat ze eerst een ontbijt wilden en dat Dagda straks vast nog gevangen zou zijn. Later die ochtend gingen we hard aan de slag om punten te verdienen voor onze bedreigde diersoorten, want iedere westa had een tientje gestort voor een goed doel, zoals de panda, de zeeschildpad en andere bedreigde wezens. We gingen naar de trimbaan om te slalom-

men, te sprinten, te bokkiespringen en dat soort dingen. Een hele sportieve, gezellige dag met later nog touwtrekken en Levend Stratego.

's Avonds gingen we nog Vreemde Geluiden spel doen en hoewel de leiding inmiddels aardig aan elkaar gewend was, was dit toch nog wat veel gevraagd. Ooit gehoord van een kookwekker die dropjes lust, of van Neil Armstrong die trompet speelt? Al met al konden we toch redelijk ons lijstje afwerken. Later gingen we nog even terug naar de Stuijtheuvel om Dodende Straal te doen, maar daar is niets meer van gekomen, omdat we twee Fomoriërs tegenkwamen, die de Speer van het Oosten hadden. Ze hadden een vreemd taaltje, het leek wel op Kameriks. De Fomoriërs wilden dan ook meteen vriendjes worden met Martin. Ook Marcha vond de Fomoriërs erg aardig (ssst, niet tegen Dave zeggen).

Donderdag...

Donderdagochtend gingen we met de fiets op weg naar de stad. We hadden namelijk nog zakgeld en bovendien had de leiding een Vossejacht gepland op de markt. Maffe koks, zwangere vrouwen en mannen in badjassen moesten we zien te vinden.

Daarna was het dus tijd voor inkoop en na een lunch bij Slot Zeist gingen we nog even naar de politie, maar ook daar wisten ze niets van de nog missende Steen van het Oosten. De terugtocht verliep niet helemaal gladjes: iemand die moest overgeven, een lekke band en een vastzittende ketting. Terug bij het kamphuisje moesten we geschenken maken voor de burchtgraven en Dagda en opdrachten doen om tijd te verdienen om in het Land der Vergetelheid de voorwerpen op hun plaats te kunnen zetten. We hadden ze nog maar net af of daar kwamen de burchtgraven al. Net op tijd voor de grote feestmaaltijd. De druïde was er ook bij.

Na patat, westabier en ijs gingen we op weg naar het Land der Vergetelheid. Opnieuw moesten we door een rode deur. We zetten de voorwerpen op hun plaats, zongen het Westalied en toen de tien minuten voorbij waren, renden we zo snel als we konden het Land der Vergetelheid weer uit om niet zelf ook vergeten te worden. Gelukkig waren we allemaal op tijd beneden. En toen we twee minuten later nog eens op de heuvel gingen kijken was alles weg... De burchtgraven en de druïde bleven nog even bij de Bonte Avond kijken en vertrokken later ook naar het Land der Vergetelheid. Errug laat gingen wij die avond, de laatste alweer, naar bed om vrij-

dags nog een bezoekje te brengen aan het Luchtvaartmuseum en naar huis te gaan.

Vrijdag...

We kwamen aan op de boerderij, deden uiteraard nog Hollandse Leeuwen met de ouders en nog was het getover niet afgelopen. Opeens kwam er allemaal rook uit de botenloods. Het was alleen geen brand, want toen we, nadat de rook was weggetrokken, gingen kijken, lag daar de harp, een geschenk van Dagda.

De snoepkist werd geleegd, de boten en bagage meegenomen en daarna sliepen we heel lang en gelukkig. ♦

Tips en handige wenken voor de huisvrouw

Een bestuurder van een voertuig, dat achteruit rijdt, moet altijd voorrang verlenen aan het verkeer dat zich vooruit beweegt.

Kopjes en bekertjes die lekken krijgen men waterdicht door ze in de melk te koken.

Muf geworden haver moet men weer goed doorzeven in een ijzeren pan gedurende tien minuten te koken.

Boter blijft langer fris als men ze overdekt met gekookt en koud geworden zout water.

Tegen bloedvergiftiging houdt men het gezwollen lid zoo spoedig mogelijk in zure melk.

Snoken houdt direct op op als men bij de beenslede hoort knijplicht.

Rheumatiek en spierpijn is uitstekend te verhelpen met twee delen amoniak en acht delen slaolie (goed schudden).

Tegen muggen legt men op een gloeiend stuk ijzer wat kamfer.

Weet gij dat regenwater uw ogen sterk en gezond maakt?

Met kofiedrap veegt gij uw kamer zonder stof op te waaien.

Builen voorkomen men door op zacht plekken te vallen.

Bevroren fruit legt men in wat water met zout en sneeuw.

Ranzige boter krijgt men fris door deze enige uren in koud water te leggen waarin een weinig sodacarbonaat is opgelost.

Voetzweet? Een uitstekend middel is een warm bad van hooizaad.

Uw pen reinigt gij het best door ze voor het schrijven in een ruwe aardappel te steken.

Donkere kleding reinigt men het beste van modervlekken en dergelijke door afwrijving met aardappelschillen.